

til en anden Paragraf, at der i Finantsudvalget er tænkt paa forskjellige Maader, paa hvilke, der kunde staaes Bederlag, for den tilstedeværende Underbalance, og det er jo en Selvfølge, at man kan foretage en Kombination af flere af disse Forslag. Jeg skal da navnlig nævne, hvad der forekommer mig at være det Heldigste. Ved en Kombination forstaaer jeg ikke, at to Ting direkte skulle sættes i Forbindelse med hinanden, men jeg mener kun, at man skal benytte sig af to Maader til at skaffe de manglende Penge til Statshusholdningens Drift; det skulde helst være Indkomstskatten for en Del og Kreditbeviser for en Del. Begge Forslag ligge for, og man maatte kunne afpasse Størrelsen af de Summer, der tænkes indvundne, efter Udfaldet af de Afstemninger, der iøvrigt finde Sted, saa at der fra denne Side ingen Banfælighed vil være. — Med Hensyn til mit Forslag under Nr. 2 skal jeg ikke negte, at jeg er blevet meget forbausset over at se den sangviniske Sindstemning, som behersker det Mindretal i Finantsudvalget, som tror, at vi skulle faae denne Sag ordnet i en meget nær Fremtid, om just ikke i Aar, gennem Præstelønningsloven. Det forekommer mig, at den Paamindelse, vi have faaet ved et fra Landsstinget hertil oversendt Lovforslag, noget maatte kunne ryste en saadan Overbevisning som den, Udvalgets Mindretal har udtalt. Men jeg skal dog være saa retfærdig at sige, at jeg tror, at Mindretallets Udtalelse i Finantsudvalgets Betænkning er fra en noget ældre Dato end det fra Landsstinget oversendte Lovforslag. Jeg skal alligevel sige, at, efter hvad der passerede forrige Aar, har det forundret mig, at man kunde komme til en saadan Anskuelse som den, det ærede Mindretal har udtalt; men ved Siden heraf skal jeg desuden bemærke, at jeg for mit Vedkommende ikke ønsker, at Sagens Ordning skal blive tilveiebragt gennem en Præstelønningslov. Det forekommer mig, at man har ganske anderledes frie Hænder overfor Præstelønningsagen, naar man først har faaet Præstetienderne og de tilsvarende Afgifter optagne paa Finantsloven; da vil der — den Overbevisning har jeg — meget lettere kunne tænkes taget et billigt Hensyn fra den anden Side for den Mening, som

man her i Folkethinget kan komme til, med Hensyn til hvorledes Størrelsen af Lønningerne for Præsterne skal være. Naar nu Tanken i Præstelønningsloven her tillige er brugt som en Grund til ikke at vedtage dette Forslag, bliver jeg nødt til at berøre den med et Par Ord i modsat Retning. Naar man lægger Mærke til, hvorledes den er, saa vil man se, at den gaar ud paa formodentlig i 1½ Menneskealder at faae disse Indtægter indbragne i Statskassen. Hvorledes det ser ud i Danmark om 1½ Menneskealder, veed jeg ikke, men det forekommer mig, at det vilde være det Kløgeste, at vi sagde, hvorledes vi betragtede Tienden og slog det fast jo før jo heller, ligeoverfor hvad der ellers passerer med Hensyn til denne Sag. Da der nu i indeværende Aar har været saa vidtløftige Forhandlinger om denne Sag, og jeg antager, at den hører til de Ting, om hvilke man kan sige, at Grundene kan Enhver have for sig, men man har sin Villie om, hvad man vil i denne Sag, og jeg tror ikke, at Røgen bliver omvendt til en modsat Mening af den, han har, skal jeg for Dieblisket ikke sige videre over dette Spørgsmaal. Det vil mindes, at i Slutningen af forrige Session, som var i dette Aar, blev Sagen meget vidtløftig omtalt, ikke blot under Finantsloven, men tillige da Præstelønningsloven laa for, og det vilde altsaa efter min Mening være rent at spille Tiden, om jeg nu vilde opholde mig videre derved. Jeg skal bede om, at man tager denne Sag ganske nøgtern og koldfindig, som den ligger for, og ikke lader sig blænde af Lovforslag, der komme frem og egentlig ikke for Tiden kunne gjøre anden Nytte end den, at standse den i saa mange Aar omfattede Forholdsregel, som de Herrer ville mindes faadt saa stort Bifald i dette samme Thing ifjor, at vi ved 3die Behandling indsatte det paa Finantsloven og først, da den kom tilbage fra Landsstinget og det der var udstemt, og Ministeriet havde indtaget den Stilling dertil, som det indtog, ved et Flertal i Folkethinget forandrede den Beslutning, som Folkethinget tidligere havde taget. Jeg behøver altsaa saa meget mindre at anbefale Forslaget til de Herrer, som de selv med et ikke